

Darrenslacht

Robert Pierik

20/10
Uitgevers

Copyright 2020 Robert Pierik en 20/10 Uitgevers, Rotterdam

Tekstadvies: Cornelis Pons, Vlaardingen

Eind- en bureauredactie: Nel van Beelen redactie en tekst, Amsterdam

Vormgeving en opmaak omslag: Erik Sandifort/Buro Tank, Rotterdam

Vormgeving en opmaak binnenwerk: Coco Bookmedia, Amersfoort

Druk: Bal Media Print Management B.V., Schiedam

20/10 Uitgevers ontwikkelt professionele en educatieve informatieproducten voor professionals en studenten in de gezondheidszorg en de sector sport, bewegen en gezondheid.

info@2010uitgevers.nl | www.2010uitgevers.nl

Wat hier op schrift is gesteld, is ontsproten aan het brein van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen, plaatsen of gebeurtenissen berust louter op toeval.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die nochtans onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaarden auteur(s), redactie en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbeteringen van de opgenomen gegevens houden zij zich gaarne aanbevolen.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) van deze uitgave ten behoeve van commerciële doeleinden dient men zich te wenden tot de uitgever.

ISBN 978-94-90951-61-0

NUR 301

In elke samenleving waarin die twee soorten darren verschijnen, verstoren zij de orde, zoals slijm en gal in een lichaam. Daarom moet de wetgever, die de samenleving als een arts onder behandeling heeft, tegen die twee elementen even degelijke voorzorgsmaatregelen treffen als een vakkundig imker, en liefst voorkomen dat zij ontstaan, maar als ze ontstaan, ze zo snel mogelijk wegsnijden, met raat en al.

Plato

Zonder koningin is de bijenkorf een kerkhof. Als men het volk aan zichzelf overlaat, als men zich er niet om bekommert, dan verkommert het. Zij verlaat, na een bevoorrechte jeugd van moerdop en koninginnengelei de bijenkorf slechts eenmaal in haar leven. Op het mooiste moment van de dag, de voormiddag, en alleen wanneer het windstil en warm genoeg is. De darrenverzamelplaats zal dan haar bestemming zijn. De koninginnaagd krijgt drie weken de gelegenheid haar vertrektijd te kiezen, en de hele reis zal niet meer dan een kwartier duren. Maar dat is dan wel haar kwartier. De bruidsvlucht is een feestje van korte duur.

Een kwartier lust op een leven van vijf jaar. De bijenkoningin verkiest de vrije toegankelijkheid en anonimiteit van de bruidsvlucht boven de intieme beslotenheid en exclusiviteit van het bruidsbed. Hoog onder de zon raakt de lucht verzadigd met haar seksferomonen en binnen afzienbare tijd zal het heilig insect achtervolgd worden door een lange sliert van bronstige mannetjesbijen, de darrenkogel.

Het voortbestaan van een bijenvolk is volledig afhankelijk van het succes van deze bruidsvlucht. Sperma van tientallen darren zal het inwendige geslachtsorgaan van de koningin moeten bereiken. Hoe meer, hoe beter is het adagium. Pompen of verzuipen. De darren moeten in de lucht strijd voeren, en degenen onder hen die daarin zwak zijn, blijven achter. Alleen de bijen die het tot het allerlaatst toe volhouden en net zo hoog durven te vliegen als hun koningin kunnen een bevruchting tot stand brengen. Voor deze mannetjes, wier geslacht na de daad in het achterlijf van de koningin afbreekt, betekent succesvolle paring onverbidde hun dood. Na dit vluchtige seksbacchanaal keert de koningin terug in de korf en zal haar verdere leven louter nog bestaan uit het leggen van honderden eitjes per dag gedurende alle volgende jaren, tot ook haar dood erop volgt.

Honingbijen leven als volk in een uitgesproken sociale structuur waarbij de vrouwtjes de dienst uitmaken. Het in stand houden van de gemeenschap vereist een grote mate van samenwerking, een goede communicatie en een zeer strikte taakverdeling. Niet de afzonderlijke bij, maar de bijenkorf als geheel heeft verstand. Niet de individuele bij, maar het gehele bijenvolk is wijs. De met honing gevulde wassen raten vormen het zichtbare bewijs van hun succes, de goudkluis van de bijenkorf.

Welke bij zou de mens willen zijn in dit onderling van elkaar afhankelijke systeem: de dar, de werkbij of de koningin? Hoe zou je het liefst willen leven, wat is de korte, extatische euforie je waard, en hoe erg is het om deze begeerte te ontberen maar wel nuttig en vreedzaam samen te leven? Wie offert zich op voor het voortbestaan van zijn volk? Anders gesteld, doe je jezelf tekort door nooit aan een ayahuasca-ceremonie deel te nemen? Is extase noodzakelijk om het leven betekenisvol geleefd te hebben? Is het beter snel te vliegen en jong te sterven, dan langer maar gedienschtig te leven met louter herinnering aan een kortstondige climax?

Ieder geluk is tijdelijk. Na de transcendente dronkenschap volgt onherroepelijk de knagende ontzuivering. Michel Foucault suggereerde dat seks het waard is om voor te sterven. En ook de bidsprinkhaan zal dit beamen.

Of verwarren zij seks met de gonzende en zoemende waarheid die liefde heet?

‘Met mevrouw Nuboer.’

‘Mevrouw Nuboer, met Floris.’ Hij sprak langzaam en verdrietig alsof hij net gehuild had. ‘Floris van der Heijde.’

‘Dag Floris, is de operatie al klaar?’ Haar stem klonk opgelucht. ‘Is het allemaal goed gegaan, jongen? Wat fijn dat het achter de rug is.’

‘Nee, sorry, mevrouw Nuboer.’ Hij zuchtte diep. ‘Het is helaas niet goed gegaan. Het spijt me enorm, maar we hebben tijdens de operatie helaas een ernstige bloeding gekregen, uw man is net overleden...’

We hebben helaas een bloeding gekregen? Hoezo we? De enige die een bloeding had gekregen was hijzelf, dacht Floris. Sterker nog, hij was de enige die überhaupt wat gedaan had in die ondoorgroendelijke geleïchtige hersenbrij van haar man. Woorden, als vermomde dienaren van leugens om bestwil. Maar het was toch teamwork, opereren? Als chirurg was je tegenwoordig immers onderdeel van een heus team, je deed het altijd samen, met elkaar. Daarom moest je ook zo respectvol met al je teamleden omgaan, van schoonmaker tot hoogleraar, iedereen was van belang op de operatiekamer. Chirurgie, ooit nog een elitaire professie, was heden ten dage getransformeerd naar een plebejische teamsport. Het resultaat werd daarmee afhankelijk gemaakt van de zwakste schakel, met voetbalcoaches als Jürgen Klopp als inspirerend en lichtend voorbeeld van waar de juiste teamspirit al niet allemaal toe zou kunnen leiden. Het operatiekamercomplex als een bijenkorf. Ieder neurochirurgisch congres kende tegenwoordig wel een sessie over teamwork. Daarom dus *we*, dacht Floris. Fuck it.

Hij stond met zijn telefoon aan het oor geleund tegen de achterkant van een van de leren clubfauteuils in de dicteerkamer op het ok-complex en had de deur achter zich op slot gedraaid.

‘Maar mijn man is toch niet dood, hè Floris? Dat kan niet’, klonk het angstig. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Het spijt me, echt, maar het is ons niet gelukt de bloeding te stoppen. We hebben met man en macht staan opereren. Ik snap het ook niet, niemand snapt het. Het spijt me nogmaals, maar uw man is zojuist overleden.’ Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Hij sprak maar snel door. ‘Ik weet niet of u op dit moment in het ziekenhuis bent, maar ik zou het liefst zo snel mogelijk met u willen spreken, en met de kinderen natuurlijk. Dat praat makkelijker dan door de telefoon.’ Zijn stem werd hees. Hij hoorde mevrouw Nuboer nu huilen. Schokkend hapte ze naar adem. Hartverscheurend. Floris van der Heijde kuchte een keer. Niet omdat er iets te kuchen viel, maar om aan te kondigen dat hij weer wat ging zeggen.

‘Nogmaals mevrouw Nuboer, het spijt me vreselijk maar uw man is zojuist op de operatietafel overleden, ik moet u condoleeren.’

Mevrouw Nuboer hield haar adem in, het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

‘Sorry, mevrouw Nuboer...’

De familie Nuboer had geen gezinshoofd meer, de divisie neurochirurgie had geen afdelingshoofd meer en het veertiende World Congress on Innovative Neurosurgery moest peracuuft afgebroken worden.

Het allerergste moest altijd nog komen, had Floris van Schopenhauer geleerd. En vanuit dat angstaanjagende toekomstbeeld kon het heden dan als dragelijk verstaan worden.

Genieten van het moment, leven in het nu, avant la lettre. Schopenhauer dronk dan ook als een tempelier, en was aan tafel een ware gourmand. Maar Floris wist met zekerheid dat het

onder zijn handen overlijden van Nuboer zojuist, voor hem het allerergst denkbare was.

Het allerergste moest voor hem niet meer komen, maar was een half uur geleden gepasseerd. Dáár moest hij dan maar zijn voordeel mee proberen te doen. Dieper dan dit kon hij niet meer zakken. De absolute bodem van zijn bestaan was zojuist bereikt: dokter Floris van der Heijde, neurochirurg, had zojuist iemand vermoord.

Hij liep naar de hoek van de kamer, trok het groene operatiemasker van zijn nek los, liet het boven de lege prullenbak voorzichtig naar beneden vallen en moest toen onbedaarlijk hard huilen. Huilen zoals hij dat nog nooit eerder in zijn leven had gedaan.